

ADVENT

2023

Elmélkedések minden napra

2023. december 3-tól december 24-ig

Bokor Közösség, 5. régió

A kívánságlista

Karácsonyra készültünk. A főzés, mézeskalácssütés mellett abban az évben is jött a szokásos kérdés:

– Mit kértek karácsonyra a Jézuskától?

Gyerekeim egymást túllicitálva ontották az álmaikat, kicsitől a nagyig, a teljesíthetőtől a teljesíthetetlenig.

Középső lányunk – aki már sejtette, hogy a Jézuskának én segítek az ajándékok beszerzésében – egyre sápadtabb lett. Talán megijedt, hogy hogyan fogom én ezt a rengeteg kívánságot teljesíteni, mert azt mondta:

– Én ha egy pofont kapok csak, annak is örülni fogok!

Kétségbeesve öleltem magamhoz, ő nem értette, hogy miért.

Az önfeladásig menni képes alkalmazkodást köztünk, a nagycsaládban tanulta meg. De aki feladja önmagát, egyszer csak elkezdi keresgélni azt.

Most már ő is keresgél.

Baloghné Berényi Rita, Debrecen

Jelen lenni a „most”-ban

Amikor elolvastam a szakaszt, elsőként a Hiszekegy mondata jutott eszembe: „Eljön ítélni eleveneket és holtakat.” Tény, hogy adventben erre a hittitokra is gondolunk, de én semmiképpen nem tudom ezt sötéten, a Jelenések könyvében megfogalmazott stílusban elgondolni. Úgy hiszem, hogy az embert a maga képére teremtő Isten, a Mennyei Atya szeretete biztosítja azt, amit Pál fogalmazott meg: „boldog reménnyel” várjuk eljövételét (vö. Tit 2,13).

Nem a világvégéről, a végítéletről szeretnék elmélkedni...

KÉSZENLÉTI ÁLLAPOT: azonnali cselekvésre, beavatkozásra kész állapot. Ha a katonaságnál őrségben van a katona, akkor vagy kint áll éberén az őrhelyén, vagy az őrszobában felöltözve, lábán bakancssal, készenlétben vár, hogy bármikor bevethető legyen. Ma divat lett, hogy minden területen igyekszünk felkészülni, hogy ne érhessen meglepetés bennünket. „Gondosóra” vigyáz az egészségünkre stb. ... Vajon a lelki egészségünkre fordítunk elég figyelmet?

VIGYÁZÁS: éber figyelem, óvatosság a cselekvésben, hogy a bajt elkerülje. Vagyis *összpontosítás* cselekedetekre, gondolatokra. Figyelemmel élni a környezetünkben, és megtalálni a megfelelő reagálást.

IMÁDSÁG: nem a katekizmus meghatározására gondolok, nem az Úr segítségül hívására a bajban, hanem egy olyan életre, amelyben az *életem szüntelen imádság*. Mondhatnám: „imaéletet” élek. Ekkor nem a múltban élek, a hibák és sérelmek társaságában! Nem is a jövőben, ahol az aggodás, a bizonytalanság zavarhat. A *jelenben lenni, az éppen „most”-ban*, ahol teszem azt, ami itt és most az Úrtól nekem szánt feladat: bocsánatkérés, megbocsátás, jó szó, segítő tett... Kinek-kinek ezt kell megtalálnia, és ebben kell helyt állnia.

Horváth Józsi, Tata

2023. december 4. hétfő – Mt 8,5-11

„...csak egy szóval mondd!...”

Meghökkenőnek tűnhet, hogy mennyire megdicséri Jézus a pogány századost. Az elismerő szavak nem csupán feltétlen hitére, bizalmára, valamint alázatára utalnak, hanem arra is, hogy mennyire szívén viseli rabszolgája sorsát, és mennyire finoman érti a zsidó vallási előírásokat: nem akarja Jézust kellemetlen helyzetbe hozni azzal, hogy házába betérve tisztátalanná váljon a zsidók szemében. Ezeken felül Jézus bizonyára tisztában volt azzal, hogy a százados mennyire pozitív hozzáállást tanúsított a zsidókhoz, nem ellenségesen, hanem az együttélést keresve, sőt zsinagógaépítésüket is támogatva.

Számomra a leginkább elgondolkodtató és példamutató az a hit és bizalom, amely kimondja vele, hogy Jézus egyetlen szava is elég, annak is elég ereje, hatalma van a gyógyításra. Nem kell feltétlenül Jézus fizikai jelenléte, hogy hatása megmutatkozzon.

Jó lenne nekem is mindig ezzel a mély bizalommal lennem Jézus felé, hogy a magam testi vagy még inkább lelki bajaimból meggyógyulhatok, illetve ha másokért fohászkodva fordulok feléje, akkor is meghallgatásra találok.

Újra és újra fülemben cseng az áldozás előtti ima, amely részben a százados szavait idézi. Azonosulni tudok vele, mert megfogalmazza méltatlanságomat, alázatomat, és kifejezi bizalmamat. De burkoltan azt is beleértjük ebbe az imába, hogy újra és újra nyitott szívvel befogadom Jézust: a *szívembe* (egészen egy szeretnék vele lenni, hogy bennem éljen), a *tudatomba* (hogy tanítása, példája átjárja gondolataimat, ösztönözze akaratomat) és az *otthonomba* (hogy mindig otthon érezze magát hajlékunkban, családjunkban).

Az adventi készüllet ideje segítsen mindnyájunknak fejlődni abban, hogy Jézus erejében a mi szavaink is gyógyítsanak, vigasztalást nyújtsanak, szeretetet sugározzanak – az ő hívását, szándékát közvetítsék azok felé, akikkel találkozunk.

Csikó Edit, Budapest

2023. december 5. kedd – Lk 10,21-24

„Boldog az a szem, amely látja, amit ti láttok!”

Jézus hálaadásában felismerhetjük a hálaadás mibenlétét: Isten szeretetének világa tárul fel benne, abba kapcsolódik bele az ember. Jézus azért ad hálát, hogy kinyilatkoztathatja Istent mint irgalmas Atyát az embereknek, és tanúságot tehet szeretetéről mint engedelmes Fia. Ez fordulópont az emberiség történetében, boldog lehet az, aki láthatja és részese lehet. Még a prófétáknak sem adatott meg ez korábban, csak az apostolok számára vált nyilvánvalóvá, hogy ki az Atya és ki a Fiú, és mit jelent az istengyermekség.

Sajnos a Jézus óta eltelt sok évszázadról is elmondhatjuk, hogy az emberek közül nagyon sokan nem látták és hallották, és ma sem látják és hallják, amit Jézus elhozott. Pedig Jézus nyilvánvalóan ki akarja jelteni számukra, de ennek eszközei az ő tanítványai, követői – *általunk* akar tanúságot tenni.

Boldogok lehetünk, hogy voltak olyan tanítóink, testvéreink, akik segítettek feltárni Jézus tanításának radikális mondanivalóját, és vannak olyan közösségeink, ahol meg is tapasztalhatjuk a Jézust követés, az istengyermekség, a szeretetben való növekedés örömét, és persze nehézségét is. Van tehát miért hálát adnunk: azért, mert valamilyen módon mi is „láttuk és hallottuk”, amit az apostolok, és mi is tanúságtételre vagyunk meghívottak.

Legyen az adventi időszak jellemzője a hálaadás! Erre inspirál Mária csodálatos Magnificat-ja vagy Zakariás hálaéneke. Hozzájuk hasonlóan mi is számba vehetjük Isten szeretetének érzékelhető jeleit az üdvtörténetben, életünkben, mások életében, a természetben. És ilyenkor önként, visszatérhetetlenül felfakadhat a hálaadó ima. Ugyanakkor tudjuk azt is, hogy hálánkat Istennek leginkább az életünkkel mutatjuk meg.

Csiky Lajos, Budapest

2023. december 6. szerda – Iz 25,6-10; Zsolt 22; Mt 15,29-37

Bizalom és reménység Istenben

A mai napra ajánlott szentírási szövegrészek az Isten gondoskodásába vetett bizalom kérdését járják körül. A második kenyérszaporítás történetét olvasva feltűnik, hogy Jézus mennyire gondosan figyel arra, hogy az éppen adott helyzetben milyen szükségleteik merülnek fel hallgatósága tagjainak. Harmadik napja követik őt, és nem foglalkoznak azzal, hogyan jutnak majd elegendő élelemhez. Valószínűleg sokkal fontosabb volt számukra az, hogy Jézus közelében legyenek, szemtanúi vagy részesei legyenek tanításainak, gyógyító tevékenységének. Mert ez kielégítette természetes kíváncsiságukat, csodára való éhségüket, jelenléte biztosságot nyújtott, bátorságot, lelkesedést, bizalmat, reményt és hitet ébresztett bennük. Lelki és szellemi szükségükben elmerülve figyelmen kívül hagyták testi-fizikai szükségletüket. Más helyzetekben ugyanígy hajlamosak testi-fizikai szükségletekre fókuszálva figyelmen kívül hagyni a lelki-szellemi szükségleteket. De Jézus komplexen lát. Isten és az ember szemével egyaránt. Látja a helyzetet és benne az embert: testi-lelki-szellemi szükségleteinek teljességében. Ez igazán okot ad a bizalomra, amikor imádkozunk, amikor kérünk...

Az evangéliumokban több helyen is szép és megindító leírások vannak Isten gondviseléséről. Érdemes ezek bármelyikét újra elolvasni, hogy az üzenetükben lévő erő is újra kifejtse a hatását bennünk. Segítheti a Karácsonyra való készülésünket annak a tudatosítása, hogy Jézusnak éppen azért kellett megszületnie, mert nekünk embereknek erre volt szükségünk. Abban a történelmi pillanatban így nyilvánult meg az isteni gondviselés.

Orbán Ági, Felsőzsolca

2023. december 7. – csütörtök – Mt 7,21.24-27

Bízzatok az Úrban, mert az Úr a mi kősziklánk mindörökre! (Iz 26,5)

A Hegyi beszéd utolsó, ezúttal is egy mindennapi tapasztalatra hivatkozó példázatában Jézus az emberi lakásra alkalmas, illetve arra alkalmatlan architektúra képét, a stabil és a labilis talajra épített ház eltérő tartósságát idézi meg hallgatósága előtt, s vele együtt a fizika törvényét ismerő (az okos) és azt nem ismerő (az ostoba) házépítőét.

Jézus a tanításban megadja a példázat megfejtését is: „aki hallgatja ezeket a szavaimat, és tettekre is váltja őket, hasonlatos az okos emberhez, aki kősziklára építette házát” (24. v.), „aki hallgatja ezeket a szavaimat, de nem váltja tettekre őket, hasonlatos az ostoba emberhez, aki homokra építette házát” (27. v.). A hasonlatosság lényege szerint nem tartalmaz parancsot, nem teszi feladattá, hogy légy okos és sziklára építsd házadat, azaz tedd is, ne csak hallgasd, amit „Isten országának alkotmánya” jelent (*Gromon András kifejezése a Hegyi beszédre*). Jézus példabeszédeiben (lásd az okos és balga szüzek történetét: Mt 25,1-13) az okosság nem intellektuális képesség, hanem olyan erény, amely képessé teszi az értelmet arra, hogy ki tudja választani a lehetséges cselekvések közül a helyes, a célra vezető cselekvést. Amint nem észbeli deficit az ostobaság sem, hanem ennek az erénynek a hiánya, megcsúfolása (*vícium*), s amivel az ember magának árt a legtöbbet – pontosan úgy, mint amikor rosszul alapozott háza ráomlik. A megcselekedett hit, azaz Isten szavának, üzenetének tettekre váltása nem is annyira Isten parancsolata tehát, mint inkább az ember alapvető életérdeke. Az okosság pedig ennek a létérdeknek a felismerése.

Berta Erzsébet, Debrecen

2023. december 8. péntek – Lk 1,26-38

Kegyelmet találtál Istennél...

Csodálatos az angyali üdvözet, ahogy tervének a megvalósítására a Mennyei Atya kiválasztotta Máriát. De minden új élet tudatos vállalása ugyanilyen páratlan lehetőség arra, hogy Teremtőnk munkatársai legyünk. És Isten mindannyiunkat egyedi és megismételhetetlen életre választott ki, hogy kibontakoztassuk adottságainkat az Ő szeretetének erőterében. Az efezusi levél szavaival élve: *„...minden mennyei, lelki áldással megáldott... és kiválasztott minket... a világ megteremtése előtt, hogy szentek és szeplőtelenek legyünk előtte a szeretetben, és magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket...”*

Tudatában vagyok ennek a kiválasztottságnak minden napomon?

Érzem a felelősségét mindennapi tetteimben, vagy csak lelki ünnepeken szembesülök vele?

A megajándékozottság hálát fakaszt lelkünkben: micsoda méltóság a Mindenható szeretetében élni és továbbadni azt a saját életünkben! Ezt közvetíti az isteni megtestesülés: az Újszövetség szeretetüzenete, hogy a teremtőnk nem teljhatalmú úr, mindenható király, hanem szerető atya és viszontszerető fiú. A zsoltárossal együtt zenghetjük: *„Ujjongjatok Istennek, minden földek, énekeljete, örvendjete, zengjete! ... És a hegyek is mind ujjongjanak az Úr előtt, mert eljön megítélni a földet. Igazságban ítéli meg a földkerekséget, és méltányosan a népeket.”* Ő képes végtelen szeretetével az igazságosságot irgalmassággal ötvözni. Mi ezt nemigen vesszük észre, mert az „Úr csodásan működik, de útja rejtve van”.

Csodálom-e Istenem tetteit az életemben, a történelemben?

Sarkall-e dicsőítésre az Ő gondoskodása, közvetlen szeretetének megérezése, rejtett útjainak megértése?

Segíts, Mennyei Atyám, hogy adventben elcsendesedve elmélyülhessek isteni valóságod megismerésében, hogy a lelkemben megszülető hála meghozza a Te dicsőítésedet, környezetem felé pedig a jó cselekedetek gyümölcsét.

Benyhe Zsuzsi, Budapest

2023. december 9. szombat – Mt 9,35–10,1.6-8

„Kérjétek tehát az aratás urát, hogy küldjön munkásokat aratásába!”

Új időknek új tanítványai kellene!!!

Itt a feladat bizony nem kicsi... Ha úgy gondolnám, ha elég erőt éreznék a szívemben ahhoz, hogy a Tizenkettő példájára apostolnak, küldöttnek érezzem magam, mennyi minden feladattal tudnál megbízni engem, Istenem? Hányféle gyenge, „pásztor nélküli juh”, reménytelen, „beteg” állapotba tud beleragadni az ember, mennyi mindenben lenne tennivaló.

Csak pár dolog, ami a leghamarabb eszembe jut:

Az egymásnak feszülő, támadó, az áldatlan és vége nincs konfliktusokból kimászni nem tudó, nem akaró embernek jó lenne megmutatnom, hogy „okos enged, szamár szenved” – hogy nem veszít, aki nem harcol, nem folytatja a békétlenkedést, visszabántást, és még eltérni is tudja a bántást...

A sodródó, iránytű nélküli, sült galambra váró, csak panaszkodni tudó embernek de jó lenne megmutatni, hogy van remény, hogy Vele és célra tartva élni jó. Nem felhőtlen, nem olyan, amilyent a Jézust követő *tömegek* reméltek (nagyon kevés az a helyzet, amikor a tömegek mozgása jó irányba tart...), hanem jó, azaz helyes, értékes, mert megéri elviselni a nehézségeket.

De jó lenne abban is példát mutatni, hogy nem elismerésért, megkálapolásért teszem a jézusi dolgomat, és jó lenne, ha rábíznám a megsegítettre, mikor (talán évekkel később!), hogyan, azaz milyen tanulságot levonva rakja majd össze magában, amit – Általad! – tőlem látott.

Istenem!

Van egy sor gyengeségem nekem is, ezt ki kell mondanom. Egyik része az éretlenségeimből, másik része a terheimből, megfáradásaimból ered. Szeretnék mindkettő ellen tenni, szeretnék ezeken is dolgozni magamban!

Magyar Ági, Székesfehérvár

Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!

Márk evangéliumának mondatai tiszták, világosak. Bemutatja Keresztelő Jánost, aki a maga aszketikus, prófétai eszközeivel készítette az utat az emberek szívében, hogy be tudják fogadni a majd később érkező Jézust, Isten fiát.

A ma reggeli olvasáskor elemi erővel hasított belém: ez nemcsak Keresztelő Jánosról szól, hanem rólam, rólunk is. „Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” Nekünk, a ma élő embereknek a mai világban, a mai eszközökkel kell fölhívunk embertársaink figyelmét az Úr érkezésére. Arra, hogy a Jézus születésére készülésem nemcsak a karácsonyi díszek készítését, nem az ajándékok vásárlását, a sütést-főzést értjük, hanem a Kisdéd befogadását. Egy kicsi baba érkezése az egész család életét kitölti, felforgatja. Ő kerül a középpontba. Minden köréje rendeződik, és még a sírásával is betölti a családot az érkezés öröme. Nem véletlenül jön Jézus kisdéd képében. Életünk központjába akar kerülni, fel akarja forgatni, be akarja tölteni az életünket. Engedjük meg neki!

Baloghné Berényi Rita, Debrecen

2023. december 11. hétfő – Lk 5,17-26

„Bűneid bocsánatot nyertek...”

„Mi könnyebb? Ezt mondani: Bűneid bocsánatot nyertek – vagy: Kelj fel és járj?”

Kimondani? Az egyszerű. Na igen, de abban az esetben, ha belegondolunk e szavak jelentésébe, ha érezzük a súlyukat, akkor bizony mindjárt másképp érezhetjük. Ráadásul számomra ennek az evangéliumi résznek a felidézése elsősorban nem a béna meggyógyítását helyezi előtérbe, hanem az első kijelentést és annak ránk vonatkozatható részét.

Mi vajon meg tudunk-e bocsátani a másik embernek? Nos, ez valóban nem könnyű, és vannak nehezítő körülmények. Aránylag egyszerűnek tűnhet, ha egy távoli személyről van szó, ... talán. De mi a helyzet, ha ugyan nincs vele személyes kapcsolatunk, de a tettei alapvetően határozzák, befolyásolják életemet, kimondottan negatív eredménnyel? Erőt veszek, és megpróbálom. Igen ám, de ha a történet folytatólagos?

Jézus egy másik helyen azt tanította, hogy nem hétszer, de hetvenhétszer is meg kell bocsátanom. Ezt nehezítheti, ha olyan valakivel áll fenn ez a helyzet, akivel napi kapcsolatban, kötött viszonyban vagyok. Folyamatosan azzal szembesülök, hogy mondjuk nemcsak kompromisszumot kell vállalnom, hanem el is kell tűrnöm dolgokat, amelyekért nemhogy nem haragudhatok, nem neheztelhetek, de ráadásul újra és újra meg is kell bocsátanom.

Ez nehéz vizsga, mivel azt kell szemünk előtt tartani, hogy a Jézus által tanított „Mi Atyánk” imádságban azt kérjük: úgy bocsásson meg nekünk Istenünk, miképpen mi tesszük ezt az ellenünk vétkezőkkel. Isten kész ezt megtenni, nekünk is erre kell készülnünk. Erre pedig mi sem jobb alkalom, mint a közelgő Karácsony, Megváltónk születésének, a Szeretet megtestesülésének ünnepe! Valahogy meg kell próbálnunk...

Ekler Attila, Érd

2023. december 12. kedd – Iz 40,1-11 – Zsolt 95 – Mt 18,12-14

„Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe...”

„Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és egy eltéved közülük, nem hagyja ott a hegyen a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elvesztettet? Éppen így mennyei Atyátok sem akarja, hogy csak egy is elveszzen e kicsik közül.”

A mai evangélium, de az olvasmány is és a zsoltár is tele van erőt, reményt sugárzó szavakkal. Például az Iz 40,11: „Mint a pásztor, úgy legelteti nyáját. Karjaira veszi bérányait, az ölében hordozza őket...” A zsoltárban pedig: „Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, és kezére bízott nyáj vagyunk.”

Lehet, hogy nem véletlenül akadt meg ezeken a sorokon a szemem. A világ mai helyzetében, amikor az ukrán háború mellett aggódva, szomorúan figyeljük a Szentföldről jövő híreket is, muszáj megkapaszkodnom abban, hogy „karjaira veszi bérányait”. Hinni akarom ezt, még ha a történések most a bűn, a gonoszság, a gyűlölet eluralkodását mutatják is. Mert van olyan bérány is, amelyik szándékosan hagyta ott a nyáját, s nem kér a pásztor gondoskodásából. Akarata ellenére senkit nem vesz fel az ölébe az Úr... S a többieket? Szomorú vagyok.

Imádkozunk, s az imáinkra minél gyorsabb, kedvező választ szeretnénk. Ferenc pápa a héten bűnbánati és böjti napot hirdetett, s Máriához imádkozott: „Anyánk, egyedül nem boldogulunk... Segíts, hogy felelősnek érezzük magunkat a békéért, hogy tudatosítsuk: az imádkozás, a szentségimádás, a közbenjárás... a feladatunk. Fogj kézen bennünket, és vezess megterésre! Segíts, hogy Istent tegyük az első helyre!”

Jó tudni, hogy Isten elindul felénk. Elindul, hogy megkeressen, és visszavezessen oda, ahol biztonságban vagyunk.

Frank Gabi, Érd

2023. december 13. szerda – Iz 40,25-31; Mt 11,28-30

Akik az Úrban bíznak, erejük megújul

Megújul a megfáradt ember ereje az Úr által, olyannyira, hogy akár szárnyra kelhetne, repülhetne, mint a legerősebb madár. Gyakran használja a Szentírás a sas példáját: „Hordoztalak titeket sasszárnyakon”, mondja Isten a zsidók Egyiptomból való szabadítása kapcsán...

Isten gondoskodó szeretete jelenik meg mindkét bibliai részben, ez köti össze őket. Számtalanszor találkozunk a Szentírásban azzal a helyzettel, amikor az üldöztetésben, nyomorúságban, betegségben, gyengeségben, kilátástalanságban, reménytelenségben lévő ember fohászát meghallva jön Isten biztatást, reményt adó válasza.

Jézus – mondhatni – konkrétan is megfogalmazza, hogy miben is áll, miként működik ez az erőt megújító szabadítás: „Akik terhet hordoztok... vegyétek magatokra az én igámat!”

Testünk, lelkünk terheit Isten igájára (és igéjére) kell cserélni. Látszólag ellentmondásos az, hogy miért is lenne jobb egy evilági teher, iga helyett (vagy mellett) egy másikat a nyakunkba venni. Az iga ráadásul nemcsak a szerszámot, hanem az alávetettséget is jelenti, felmerülhet hát, hogy miért is lenne ez kedvezőbb nekünk.

Valójában Jézus igája az ő igéje. Azt kell követni, mert abban találhatjuk meg lelkünk nyugalmat, abban lelhetünk reményt, erőt, megújulást.

Istentől idegen teher hordása helyett vessük alá magunkat Istennek, kövessük Jézust, így lesz az alávetettség édes és könnyű.

Tudom-e az Úrra bízni életemet akár akkor, amikor még emberi erőm, elmém teljében érzem magam, akár akkor, amikor már gyenge, idős, beteg, „Istenhez hanyatló árnyék” vagyok?

Hamar Gabriella, Érd

2023. december 14. csütörtök – Mt 11,11-15

„Bizony, mondom nektek: asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki a legkisebb a mennyek országában, az nagyobb őnála.”

Mit jelenthet ez a két mondat? Hosszan lehetne csak fölfejtteni a rárakódott rétegek alól (az evangélisták teológiai fikciói alól kibányászva; pl. hogy harmonizálni próbálták Jánost és Jézust, holott istenképük hamar elkezdett markánsan különállni egymásétól; szerencsére ebben a szövegrészletben azért érezhető a különbség, amelynek gondolatban nyomába eredhetünk).

Hogy mi is a leglényegesebb eltérés kettejük között? Keresztelő János benne maradt az Ószövetség világában a maga bírói Isten-képével, Jézus pedig túllépett az igazságos Isten képén a „több, mint igazságos” irányába.

Csak hogy itt van nekünk a hétköznapi realitás; hogy önkéntelen emberi gesztus, természetes reakció az, hogy ítéletek mentén rendezzük emberi világunkat. Folyton az igazságosságra törekszünk. Ha valaki jól bánik velem, arra többnyire jóval válaszolok, ha más rosszat tesz nekem, attól védem magam, hogy biztosítsam életemet, vagy visszaadom (lehetőleg arányosan). Jézus azt mondja, hogy aki a rosszra rosszal válaszol és a jóra jóval, az még az Ószövetség világában él. Mi a többi lehetőség?

A legnagyobb sötétséget az hozza, amikor a jóra rosszal válaszolunk. Ez sem idegen az emberi természettől (egy jobbító törekvésre közömbösen reagálni, vagy a válaszadás elmaradásával). Ezek a kapcsolatok azonban tönkre is szoktak menni. Amikor a rosszra jóval válaszolunk, a jó elkezd megerősödni. Az élet akkor megy tovább, amikor a rosszra jóval válaszolunk. Ebben az esetben mégis egy félelem, egy félreértés jelenik meg: kizsákmányolnak, eltipornak, hülyének néznek. Pedig nem erről van szó. Amikor a rosszra valami jóval válaszolok, az a jó lehet nekem is jó.

Látjuk-e annak a jelentőségét, hogy lehet, hogy egy kicsi jónak nagyon nagy a szerepe? Lehet, hogy egy kicsi lépésnek nagyon nagy a következménye!

A Karácsony szimbolikus üzenete nem az, hogy világos van, hanem hogy sötét volt, és világos lett. Kérlek segíts, Mennyei Atyám, hogy el merjem kezdeni valóságként látni az evangéliumnak ezt a végtelenül egyszerű logikáját, hogy a rosszra jóval válaszoljak! Hogy ne ijedjek meg annak tényétől, hogy van sötétség, és az nem fordul magától világossá. Mert van az a jó, amit nem átélek, kimerítek, tapasztalok a világból, hanem én teszek bele.

Kollár Emi, Érd

2023. december 15. péntek – Mt 11,16-19

**„Nem így járnak a gonoszok, ... hanem úgy, miként a szálló por, amelyet elsodor a szél.”
(1. zsoltár)**

Jézus elégedetlen a néppel szemben. Jánost azért nem fogadják el, mert túlságosan aszkéta életet él, Jézust azért, mert emberibb. Például amikor alkalom adódik, jókat eszik-iszik. Ráadásul asztalhoz ül a társadalom megvetett alakjaival, a vámosokkal és az utcanőkkel. „Rossz” társaságban forog. Jó indok azok számára, akik nem akarják őt követni.

Vajon én milyen indokkal húzódok félre Jézus komolyabb követésétől? Megindokolom? Vagy hárítok? Ne is beszéljünk erről!? Magamban sem tisztázom?

Igazából Jézus életformája is meglehetősen aszketikus. Vándorol városról városra. Esetleges, mikor hol hajtja álmra a fejét, időnként a szabadban alszik, nincs állandó otthona. Nincs felesége, családja. Ráadásul folyamatosan ébernek kell lennie, hogy jól válaszoljon az őt provokáló kérdésekre, különben elhurcolják az ellenségei.

A vámosok és utcanők társaságát a jó útra térítés szándékával kereste, és voltak sikerei is. Talán ma a szenvedélybetegek és a gátlástalanul harácsoló nagyvállalkozók közé menne, és valószínűleg ma ezt hánynák a szemére.

Úgy gondolom, a jézusi életforma minden korban, helyzetben megkövetel egyfajta aszkézist, életfegyelmet, a fősodortól lényegesen eltérő értékrendet.

Segítsen a Teremtő, hogy a mai napunk életfegyelmét sikeresen tartani tudjuk!

Balogh Laci, Debrecen

2023. december 16. szombat – Mt 17,10-13

Isten Országában nincs közös nevező?

A mai evangélium a hegyen történt „színeváltozásnak” a folytatása. Jézus három közeli barátjával hegyre ment imádkozni, ahol is misztikus élményben lett részük. Leegyszerűsítve így értelmezhetjük az eseményeket: Jézus az életveszélyes jeruzsálemi út előtt felkészítené legfőbb belső tanítványait a várható eseményekre. Elmegy velük a magányba, beszélgetni, imádkozni, „lelkigyakorlatozni”. A tanítványok fő kérdése, hogy helyes úton járnak-e, amikor a vallási hagyományukat bíráló rabbit követik. Megjelenik Illés, „az Isten harcosa”, és Mózes, a törvényvallás megtestesítője. A tanítványok lelkében ez a kettő tusakodik! Egész további hitük a tét, és talán az életük. Legszívesebben közös nevezőre hoznák a harcost és a törvénytisztelőt: „Csináljunk három sátrat!”

Egy karizmatikus, vallási élmény is véget ér egyszer. Lefelé jövet a hegyről a tanítványok felvetik az írástudók véleményét: „Illésnek előbb el kell jönnie!” Ez a fanatikus alak ott kísért a kortársak és a tanítványok fejében is. Jézus egyértelművé teszi, Illés már eljött (gondoljanak a tanítványok akár a prófétára, akár Keresztelő Jánosra; a hatalomgyakorlók nem kímélik az Úr küldötteinek az életét).

Jézus valami újat hozott: sem a fanatikus harc, sem a bigott vallásosság nem lehet az „Isten útja”! Isten országa már itt van. A feltétel nélküli, a személyválogatás nélküli ajándékozó szeretet, a mérhetetlen bizalom a Mennyei Atyában, csak is ez az, ami megmenthet a világban.

Adventi készülletünkben ez a napi feladatunk, ebben nem szabad megfáradnunk. Isten Országa elérkezett, itt van! Rajtunk fordul, hogy látható lesz-e környezetünkben. Ma és életünk minden napján ezt kell ismételtelen tudatosítanunk és megélnünk! Így legyen!

Horváth Józsi, Tata – Táská

„Ki vagy... mit mondasz magadról?”

Keresztelő (bemerítő) Jánosról szól a mai jánosi evangélium. Jézus nagybátyjáról. Küldetés-tudattal és konkrét tennivalókkal igyekszik teljesíteni azt, amire lelkiismerete indítja.

„Föllépett egy ember, az Isten küldte...” Aki istenes küldetést él meg, azt úgy is fogalmazhatjuk, hogy az Isten küldte. Pontosabban az ő Istene küldte. Minden ember isteni küldetés-re született erre a világra. Küldetés-tudatát lelkiismerete hangjában ismerheti fel az ember. A lelkiismeret az emberben lévő fejlődőképes jelzőrendszer. Amilyen az istenképem, olyan a lelkiismereti hangom. Jahve, a kiválasztó, ítélettel fenyegető zsidó istenkép erősen eltér Jézus Abba, azaz édesapai-édesanyai istenképétől.

„Ki vagy... mit mondasz magadról?” János a megtisztulást bűnbánatra való felhívással és bemerítéssel kifejező profetikus személyiség. Valamire és valakihez felkészítő ember a Jordán partján, a „pusztában”. Nem centrális és szakrális helyen működik a városban. Aki akar valami változást az életében, az jöjjön ki hozzá. Nem vallási szolgáltató, hanem felrázó, ön-magán túlmutató, valahová, valakihez küldő ember. Jézusra, unokaöccsére mutató tanúság-tevése még hitelesebb, ha eszünkbe jut kivégzése előtti elbizonytalanodása Jézus személyét illetően. Az elbizonytalanodás az úton járás természetes velejárója.

Az advent az alkalmassá válni akarás, a belátott küldetés jobb teljesítésének ideje, minden elbizonytalanodás, belefáradás ellenére. Ki vagyok én ebben a készületi időben?

Király Náczi, Érd

2023. december 18. hétfő – Mt 1,18-24

„Velünk az Isten.”

Elröppent az advent, és már csak egy rövid hét választ el minket a Karácsonytól. Ezt hívják sportnyelven finisnek, véghajrának. De a karácsonyra készülő, Istenre figyelő embereknek mire is kell fölhasználniuk az ünnep előtti napokat?

Talán többen vagyunk úgy, hogy még nem találtuk ki pontosan, ki mit kapjon, mivel kedveskedjünk szentestén a szeretteinknek. Úgyhogy bizonyára ez is a finis része lesz ezen héten, de más tekintetben is igyekeznünk kellene. Talán csak a lelki életünk hatékonyságán kellene változtatnunk a napi szentírás-olvasással és elmélkedéssel, vagy egy-egy családtagunkra kellene a figyelmünket irányítani, és mintegy őrangyalként kedvességgel körülvenni.

Az egyházi hagyomány szerint az adventi készülődés része volt a böjt és a roráté. A böjt az önfegyelmet erősítette az emberben, és a testiekről a lelkiekre akarta fordítani figyelmünket. A roráté, a hajnali vagy angyali mise pedig az Isten gondviselő szeretetét akarta tudatosítani az emberben. Ez volt az advent két jellemző „erénygyakorlata”. Sajnos csak nosztalgiaiával gondolunk ezekre a testet-lelket karban tartó „erénygyakorlatokra”. A hagyományos böjt már idegen a mai embernek, a roráté pedig a legtöbb helyen „érdeklődés hiányában” megszűnt, de az életformánk is ellene dolgozik.

Gondolom, mégsem nyugodhatunk bele ezekbe a tényekbe, hanem ha valamiről azt gondoljuk, hogy idejét múlt, akkor újat kell kitalálni helyette. Ellenkező esetben elkezdődik lelki és szellemi leépülésünk, és a karácsonyból a fogyasztás ünnepe lesz, elveszítjük a lényegét. Ilyen kis újításnak gondolom az otthoni reggeli vagy esti szentírásolvasást, az olvasottakról való elmélkedést beszélgetést, imádkozást. Talán ez jellemzője lehetne a Karácsony előtti utolsó hétnek. Jó témának kínálkozik a mai olvasmányból a „Velünk az Isten” kifejezés: Emmanuel. Átélem-e küzdelmes életem napjaiban, hogy segít és mellettem van a szerető Atya? Az élet tele van Isten által kitűzött, a tájékozódást és közlekedést segítő táblákkal. Legalább a legfontosabbakat észreveszem-e?

Vegyünk még az evangéliumból is egy átelmélyedésre való mondatot: „József igaz ember volt.” Ez talán a szentírásban olvasható dicsérek közül a legnagyobb. A görög szövegben a *dikaosz* szó szerepel, amely mögött a héber *caddik* fogalma áll. Ez rendkívül összetett és gazdag tartalmú, és a mienkétől teljesen eltérő gondolkodásmódot tükröz, és egyetlen szóval gyakorlatilag lehetetlen visszaadni. Eszerint elsősorban maga Isten az „igaz”, az ő „igaz volta” az emberi „igaz mivolt” mintája és mércéje. Ebben a szemléletben az „igazságosság” magában foglalja az embertársak iránti köteleességek teljesítését is, valamint a jócselekedetek, az „irgalmasság” teljes tartományát. Tehát az adventi időszak finisében elmélkedhetünk a saját igaz voltunkról, és arról, hogy lelkiekben, gondolkodásban és viselkedésben a szerető Atya tökéletessége a cél. (Hf.: Bódás J.: Advent).

Miklovicz Laci, Nőtincs

2023. december 19. kedd – Bír 13,2-7.24-25a; Lk 1,5-25

„Sámson felnövekedett: az Úr lelke működni kezdett benne.”

„Örömed és vigasságod lesz ő, és sokan örülnek majd születésén.”

Kedves Testvéreim!

A napi textusból általában az evangéliumot szoktam olvasni, de most megfogott az ószövetségi szakasz. Remény! Ez jár most a fejemben.

Ha egy családban nem érkezik a gyermekáldás, önmagában is szomorú helyzet. Gondolhatnánk, ebbe törődtek bele Sámson és János szülei is. Beletörődtek volna? Aligha. (A mai zsoltárból: „Isten, ne távozz el tőlem; Én Istenem, siess segítségemre!”) A zsidó embereknek a gyermektelenség nem egyszerűen szomorúság, hanem egyenesen csapás volt. Mert úgy élték meg, hogy elkerülte őket az Isten áldása. Tehát reménykedtek.

Sámson és János is különleges volt. Sorolhatnánk még a különleges embereket, s közben felfedezhetjük a családukat, a környezetünket, hogy tele van különleges emberekkel. Sőt! Ha hallanánk némely barátunkat, ahogy rólunk beszél, megtudnánk, hogy mi is különlegesek vagyunk. Azért fontos ez számomra, mert a különleges emberek cselekedni tudnak. Meglátanak olyan dolgokat, amiket a másik talán nem, és Jézus munkatársának ilyen különlegesnek kell lennie.

Lehet hogy van, akinél ez külsőségekben is megmutatkozik (Sámson haja, János egyszerű élete), de volt nekünk apró, törékeny Vadas Éva nénink, aki sokszor tett túl látszólag nagyobb életerővel bíró társainál.

Bizton állítom: Mindannyian különlegesek vagytok. Kinek-kinek másért szakad meg a szíve, és ezután mozdul meg a keze-lába. Belekapaszzkodunk eleinkbe, példát, erőt merítünk belőlük.

Békét akarunk, meg akarjuk értetni a háborúskodókkal, hogy csak akkor lesz vége, ha leengedik fegyvert tartó karjukat, és elengedik a fegyvert. Az hozhat békét és boldogságot, ha egymás nyakába borulnak.

Reményem van, mert a Bokorban és szerte körülöttem különleges emberekkel vagyunk tele.

Merd vállalni!

Vágó Laci, Érd

2023. december 20. szerda – Lk 1,26-38

„Íme a szűz méhében fogan, és fiút szül...”

Az évek során sokadszorra kaptam ezt a szentírási részt, adventi elmélkedés céljából. Nem akartam hinni a szememnek, hogy ismét ez jutott. Éppen nekem, aki a szűzen fogantatást mindig átléptem, amikor már unalmas volt a cinikus vitatkozás, hogy „Na persze... szűzen...?” A gúnyolódás és hitetlenkedés helyett aztán évek óta győzködöm magam, hogyha az Istennek minden lehetséges, miért ne történhetett volna így.

A Balaton-parton ülve, távol a világ zajától gondolom át századszor is ezt a részt. Még szerencse, hogy látom a természet csodáit, a hegyeket, növényeket, állatokat! Lehet, nem hinném, ha nem látnám? Sok minden létezik, ha nem látom is. Korosodó nagymamaként ideje elhinnem és nem fenntartással kezelni, hogy volt egy különleges lány, aki Jézus anyja lett az Isten mindenhatóságának következtében. Mária elfogadta ezt a megmagyarázhatatlan dolgot, ami vele történt, és boldogan adott életet a Gyermeknek! Vállalta az akkori társadalom megvetését, kirekesztését.

Istenem, különleges módon küldted hozzánk Fiadat, több mint kétezer éve! Köszönöm, hogy Jézus példát adott oly sok mindenre, amitől boldogok lehetünk és közelebb kerülhetünk az Atyához! A szeretet, ellenségszeretet, adás, senkit nem bántás, önfeláldozás, szolgálat terén taníts minket fejlődni, Jézusunk! Ne csak most, advent idején, hanem egész életünk során, ne fáradjunk bele a jótettekbe!!! Ámen.

Németh Kriszti (Sziget Közösség)

2023. december 21. csütörtök – Lk 1,39-45

Két várandós asszony találkozása

Mária az angyali híradás után meglátogatja idős rokonát. A hagyomány szerint Ain Karimban lehetett Erzsébet lakhelye. Ez Jeruzsálemtől nyugatra, mintegy 7 km-re, négy napi járásra volt. Ez az út a hegyek között, a sivatagi Júdeában nem volt sem könnyű, sem biztonságos.

Két asszony, akiknek az Úr angyala lehetetlent ígért, és akik elhitték a lehetetlen szót. Két asszony egy olyan világban, ahol a férfiak számítanak igazán. Az egyik túl fiatal, a másik túl idős; egyik sem erős, hatalmas vagy híres. Gyenge és megalázott mindkét nő. Erzsébet egész életében annak gyalázatát hordozta, hogy az Úr nem adott neki gyermeket. Mennyien sugdolóztak háta mögött arról, hogy vajon mi a vétke, hogy nem részesül az anyaméh gyümölcsében, ami Isten ajándéka. Mennyit imádkozott – sokáig látszólag hiába! –, hogy Isten tekintsen le rá, és vegye el gyalázatát. És hány évtizede nem imádkozott már ezért, hiszen elmúltak azok az évek...

Erzsébet megalázott asszonyként lett várandós, elnyerve Isten gyógyító kegyelmét. Máriát azonban éppen Isten jóindulata, kegyelme hozta a megalázottak helyzetébe. Gyermeket vár József menyasszonya!? Vajon mi mindent suttognak a rossz nyelvek? Érzed-e, hogy min ment keresztül Mária, amikor elmondta jegyesének mindazt, amit az angyal szólt, majd várta József döntését? Ha Isten nem avatkozik közbe álomban, József elbocsátja őt, és nem marad más, mint a szégyen és az ellehetetlenülés.

Két megalázott, de boldog asszony találkozása ez advent hajnalán.

Nem a hatalmasok, a gazdagok, a sikeresek, hanem a kicsik, gyengék, sokak szemében senkik azok, akik vállalják a hosszú és nem veszélytelen utat, gyengeségeiket nem szégyellve állnak egymás előtt, és egymás szemébe nézve meglátják Isten munkáját és megtelnek örömmel és Isten iránti hálával.

Isten Szentlelke minket is hív találkozásra, adventi örvendezésre.

Boldog az, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki!

Kéthelyi Marika, Budapest

2023. december 22. péntek – 1Sám 1,24-28; 2,1.4-8; Lk 1,46-56

„Az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem tőle.”

Az evangéliumi szakaszban Mária hálaénekét olvassuk. Mária mondatai csordultig telt szívéből fakadnak. Dicséri Istenét – ahogyan ő látja, ahogyan őbenne él Isten. Az erős és igazságos, az irgalmas és bosszúálló, az istenfélőket, alázatosakat szerető, és a gőgösöket szétszóró Istent dicséri.

Bennem milyen istenkép él? Megtaláltam Jézus „csak” szerető Atyját?

„Az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem tőle.”, mondja Hanna asszony az ószövetségi dicséretben (1Sám).

Tapasztaltad már, hogy mást kaptál, mint amit kértél? Ráadásul azzal jobban jártál, mint a saját kívánságoddal jártál volna?

Észreveszem-e azt a sok jót, amit kapok közvetlenül Istentől vagy embertársaimtól? Tudok megköszönni – talán természetesnek vélt dolgokat is?

Miért is lehetek hálás?

- A férjemért, aki már több évtizede nekem morog.
- A gyerekeimért, akik azért panaszkodnak, hogy mosogatni kell, mert ez azt jelenti, hogy itthon vannak, és nem az utcán kóborolnak.
- Az adókért, amelyeket ki kell fizennem, mert azt jelenti, hogy van munkám.
- A takarításért egy összejövetel után, mert azt jelenti, hogy barátaimmal tölthettem az időt.
- A ruhákért, amelyek egy kicsit szűkek, mert van elég ennivalóm.
- Az árnyékomért, mert kint lehetek a napfényben.
- Hogy pucolhatom az ablakot, mert azt jelenti, hogy van lakásom.
- A parkolóhelyért a parkoló legmesszibb pontján, mert ez azt jelenti, hogy tudok járni, és még autóm is van.
- A nagy fűtésszámláért, mert ez azt jelenti, hogy melegben voltam.
- Hogy a templomban mögöttem ülő hölgy hamisan énekel, mert azt jelenti, hogy hallok.
- A mosni meg vasalni valóért, mert azt jelenti, hogy van ruhám.
- Az esti fáradtságért és izomlázért, mert azt jelenti, hogy tudtam keményen dolgozni.
- Azért, hogy meghallom hajnalban az óra csengetését, mert azt jelenti, hogy élek.

Aczél Márta, Halásztelek

2023. december 23. szombat – Lk 1,57-66

„...Jánosnak fogják hívni.”

Mária látogatása Erzsébetnél igazi örömforrássá vált Erzsébet számára.

Elképzeltető, hogy ebből az örömből táplálkozott később, amikor megszületett a várva várt gyermek, a fiú, akinek születését sok égi jel kísérte. A gyermek születését meghallva rohantak a szomszédok is, és együtt örültek az idős szülőkkel.

A gyermekszületés ma is nagy öröm, és a környezet, a rokonság, a szomszédok összefognak, és naponta más viszi a komatálat, kedveskedve a frissen szült anyának.

Érdekes, ahogyan abban az időben a névválasztásba is beleszólt a környezet. Leginkább az egyik ősnek a családban már előfordult nevét akarták választani. Ezért is feltűnő Erzsébet és Zakariás névadása. A szülők hajthatatlanok. Zakariás némasága is csak akkor szűnik meg, amikor kinyilvánítja, hogy az „elrendelt név” mellett van: „A neve János.” Ezt mindenki jelnek tekinti. A szent író félelemről beszél, amikor jelet kap a család. Micsoda Messiás-várás volt a zsidó népben évszázadok óta! Mennyire bíztak az ígéret megvalósulásában!

Észreveszem-e, ha én kapok jelet?

Nekem mekkora a hitem?

Elhiszem, hogy minden születés újabb Isten-ígéret?

Segítek a következő nemzedéknek beteljesíteni az ígéretet?

Aczél Géza, Halásztelek

„... mert Istennél semmi sem lehetetlen”

Egy fiatal nőnek elképzelései, tervei vannak az életéről, a jövőjéről. Így van ezzel mindenki, akár fiatal, akár idős. Máriának is biztosan voltak tervei, vágyai. A gyakorlatiasan gondolkodó ember a valóság talaján állva szövögeti a terveit. Figyelembe veszi a saját adottságait, testi, szellemi képességeit, anyagi lehetőségeit, és ezeket felmérve tervez. Nem dédelget irreális álmokat, nem becsüli alá az erejét, de nem is becsüli túl, ezért ritkán érik kudarcok, többnyire megvalósulnak a tervei.

Persze az élet sokkal bonyolultabb annál, hogy az ember minden körülményt számításba tudjon venni, ezért nap mint nap érnek bennünket meglepetések. Kisebbek, nagyobbak. Ritkábban kellemesek, gyakrabban embert próbáló. Előfordulnak tragédiák, súlyos veszteségek is. Hogyan dolgozom fel? Perlekedek Istennel, vagy megpróbálom elfogadóan viselni a rám szakadt terheket? Alkalmazkodom a megváltoztathatatlan helyzethez, vagy sajnáltatom magam és belesavanyodok?

Mária idejében egy hajdon számára életveszélyes volt, ha állapotos lett. Ő mégis ki tudta mondani: „... Legyen nekem a te igéd szerint!” El tudta fogadni az Isten által neki szánt sorsot, bármi legyen is a kimenetele. Tudok-e példát venni tőle? Tudom-e mondani: „Legyen nekem a Te szándékod szerint!”

Ma este szeretnénk kellemes meglepetéseket szerezni a hozzátartozóinknak, és szeretnénk kellemes meglepetésekben részesülni. Segítsen a Teremtő, hogy az emberi kapcsolatok melege tegye meghitté az idei karácsonyunkat!

Balogh Laci, Debrecen